

fatter fra 1847—68, vil han finde, at Fluctuationerne i vore Statspapirer ere faldne ind paa de Læber, da vor politiske Stilling var precair, og at det tildeels er paa Grund deraf, at Papirerne ere gaaede ned. Han vil saaledes finde, at vore Statsgjældsobligationer i Marts og April 1848 faldt fra omtrent 100 pCt. til nogle og firfjendstyve pCt.; men var det Jernbanernes Skyld? Byggede vi Jernbaner i Marts og April 1848? Nei, da brevede vi Politikk; da byggede vi paa et Danmark til Eideren, og det var ikke Jernbanerne, der dengang lode vore Papirer synke. I Krigsaarene fra 1848 til 1852 byggede vi heller ikke Jernbaner, netop med Undtagelse af den Korsørste, men det var jo egentlig ikke de danske Finantser, som vare engagerede deri; det var engelske Entreprenører og engelske Actionairer. I de Aar stode vore Obligationer imidlertid lavt som en Følge af de politiske Forhold, af vor Krig med Tydskland og af Usikkerheden med Hensyn til vor politiske Fremtidsstilling. I Aaret 1857 vil det ærede Medlem dernæst i sit Courschema atter finde et dybt Fald i Obligationernes Priis, men var det Jernbaner, som foranledigede dette? Paa ingen Maade; det var den store Handels- og Pengecrisis, der begyndte i Amerika, og som forplantede sig over hele Europa. Derefter vare Obligationerne gaaede en Deel opad, ligesom efter 1852, og først i Aaret 1863 gif de atter betydeligt ned i Priis paa Grund af de politiske Forhold; men siden have de igjen hevet sig. Det er ganske vist, at vore Statsgjældspapirers Priis ikke nu er den samme som i 1847, men jeg vil tillade mig at give en ganske anden Forklaring af dette Phænomen, og det er, at alle Papirer til 4 pCt. ere gaaede ned, fordi 5 pCt.'s Rentefoden er bleven langt mere almindelig nu end i 1847. Dersom de danske Finantser udstedte opsigelige Obligationer til 5 pCt., vilde de ganske vist have en Cours af Pari. Tager man andre Pengeeffecter, som ere usorkastelige i Henseende til Værdi, men som ogsaa kun give 4 pCt. ligesom de danske Statsgjældspapirer — jeg vil nævne de Kjøbenhavnsske Creditkasaeobligationer til 4 pCt., som ere uopsigelige — staae disse neppe saa høit som hine, og dette viser, at Nedgangen i

de danske Statsgjældsobligationer er begrundet i den hele Priis paa Pengemarkedet, men ingenlunde i Anlægget af Jernbaner. — Det gjør mig ondt, at jeg har opholdt det høie Thing saa længe, men jeg har fundet, at den Viltsfarelse, som det ellers saa indsigtsfulde Medlem fra Nøestilde (N. Hage) gjorde sig skyldig i, var saa betænkelig, at jeg har maattet forsøge paa at forhindre den fra at udøve nogen Virkning paa den Afstemning, som nu skal finde Sted. — Jeg troer heller ikke, at man behøver at beklage sig — saaledes som det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Aldler), saavidt jeg forstod ham, gjorde — over, at der ikke er foretaget behøvrige Undersøgelser; thi vore Finantslove udvise, at vi lige siden 1851 næsten hvert andet Aar have bevilget en Sum Penge til at foretage Undersøgelser af Jernbanelinier i Thyland, og jeg veed ikke rettere, end at Indenrigsministeriet jevnlig har havt Officerer af Generalstaben placerede derovre omkring, for at foretage Opmaalinger og Undersøgelser af Jernbanelinier. Naar Indenrigsministeriet nu anseer sig for tilstrækkeligt instrueret i Henseende til at kunne angive Jernbanelinier, maa man dog troe, at disse Linier ere rigtigt angivne, og det maatte da være det ærede Medlems Sag at paavise, at der var Feil tilfede, at de Beregninger, som foreligge i Udkastet, vare urigtige; men jeg troer ikke, at han kan paavise Urigtigheder enten i Ministeriets eller i Udvalgets Beregninger. Det er derfor meget priseligt, at Indenrigsministeren ikke paafører os en Udgift af 50,000 Rd. — det var vistnok den Sum, som det ærede Medlem proponerede — til Undersøgelser, der ikke behøves; vi kunne nok endda bruge de 50,000 Rd.

Jeg vil nu igjen vende mig til Silkeborgbanen og til de Endringer i Lovudkastet, jeg har været med at foreslaae. Dersom vort Endringsforslag med Hensyn til Retningslinien forkastes, stemmer jeg for Udvalgets Forslag, og der ligger for mig ikke videre Vægt paa, om vor Endring vedtages; men jeg har sluttet mig til de ærede Forslagsstillere for at henstille til det ærede Udvalg, om det ikke vilde skænke Linien Silkeborg—Hinnerup en nærmere Undersøgelse og Overveielse. Jeg troer, at jeg